

Свиканата въ Цариградъ конференция на гарантите¹ сили прѣшава да се изселятъ турцитѣ отъ града, да се разорятъ крѣпоститѣ Соколъ и Ужица, а турски гарнизони да останатъ само въ Бѣлградъ, Смедерево, Шапцъ и Кладово.

Но Михаилъ не остава доволенъ отъ този успѣхъ. И той замисля да използва настѣпилата промѣна въ международната политика, главно въ тая на Австрия и Русия, отъ които първата, подъ влияние на идеитѣ на министра Байста, показва готовностъ да помогне на Сърбия, защото намирала за неизгодно да си свързва интереситѣ съ Турция, обрѣчена на пропадане, а втората — взела поводъ отъ незадоволствата на балканскитѣ държави и народи — се стреми да докаже необходимостта отъ ревизия на Парижския договоръ, твърдѣ неудобенъ за самата нея. Направената енергична постѣпка прѣдъ Портата чрѣзъ сръбския прѣдставителъ въ Цариградъ Йованъ Ристичъ се увѣнчава съ успѣхъ. Турция е трѣбвало да отстѣпи, безъ, обаче, да прѣдаде формално крѣпоститѣ си на Сърбия. Удобна формула е намѣрилъ английскитѣ прѣдставителъ; споредъ нея, Портата оставя крѣпоститѣ върху грижата на князь Михаила (априлъ 1867 г.). Или, както великиятъ везиръ се изразява въ точка третя на писмото си отъ 19 февруари 1867 г. до князь Михаила: да се повѣри пазенето на крѣпоститѣ нему при условие „да се царска застава и у напредакъ виѣе на нѣхнимъ зидинама поредъ српске“²). Това е било голѣмъ успѣхъ и за княза и за страната, която става центъръ на балканскитѣ християни³).

И въ този случай Сърбия не забравя да използва готовността на българитѣ да сложатъ глава за независимостта на своята родина. Прѣзъ сѣщата година навлизатъ двѣ чети при Тутраканъ и Свищовъ. Третя една чета се готвѣла да навлѣзе отъ Сърбия. Първитѣ двѣ, издадени отъ сърбитѣ, биватъ разбити, а третата, макаръ и комплектувана въ Сърбия,

выказывать въ отношеніи къ Болгарскому легіону, и препятствія, которое оно поставляетъ возвращенію Капитана Іліи въ Болгарію. Говорятъ еще, что будто бы Сербь рады и униженію Черногорцевъ для того, чтобы, при распаденіи Турціи, Сербскій народъ не былъ раздѣленъ на два княжества.

Ты знаешь мое мнѣніе о Сербяхъ. Мы всегда казались они только *калдырымъ кабадилеръ* и больше ничево. Теперь оказывается, что я имѣлъ право сомнѣваться въ воинственности ихъ и въ искренности въ отношеніи къ сосѣднымъ соплеменникамъ“. Изъ архивата на Найденъ Геровъ, кн. 2, стр. 352.

¹) Јов. Ристичъ, Спопашни одношаји Србије новијега времена. Друга књига 1860—1868, стр. 561.

²) Станојевић, стр. 306—307.